

NABIEGANIE (3) *sb n*

Oba a jasne; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w bieganie), końcowe z tekstu nie oznaczającego é.
sg *N* nabieganie (1). ◇ *G* nabieganiã (1). ◇ [*I* nabiegani(e)m.] ◇ *pl* *A* nabieganiã (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. Wywieranie nacisku przez uporczywe przychodzenie; naleganie (3) :

nabieganie na kogo (1): oprócz tych rzeczy które zewnątrz przypadają: *nábiegánie ná mię co dzień [instantia mea cotidiana]/* *ftáránie o wśzytkie kościoły. WuJNT Cor 11/28.*

nabieganie czyje (1): *Miłósiernieyfzy Pan Bog ieft niżli on sędzia który fię Bogá nie bał/ y ludzi nie wśtydził/ iednák wdowkę dla iey nábiegánia sędzić musiał y odprawić. SkarKazSej 703b.*

W przen (1) :

Szeregi »razy i nabiegania [czego]« (1): *A czem kto vboźfzy/ á albo do vwiárowánia krzywdy mdleyfzy/ albo do vczynienia niegotowfzy/ tem bárziefy podległ pod rázy y nábiegánia [ictibus ac impressioni] tey wolności [dochodzenia tego co się prawem wygrało]. ModrzBaz 141.*

2. [*Napadanie w celu grabieży*: *Bo naprzod Tátárowie częftem nábiegániem Podolšką y Rufką ziemię pułtofzyli PaprHerby 620 (Linde).*

Wyrażenia: »nabieganie w granice«: *y źimie tákie w ich gránice nábiegánie czynić będziemy mogli BusLic 52v.]*

Cf [**NABIEG**], **NABIEGAĆ**